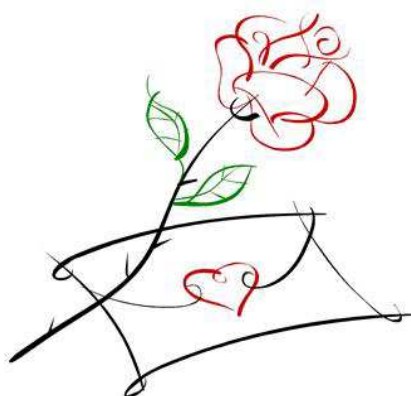

Úvodník

Oddílová akce

Dolomity 2014

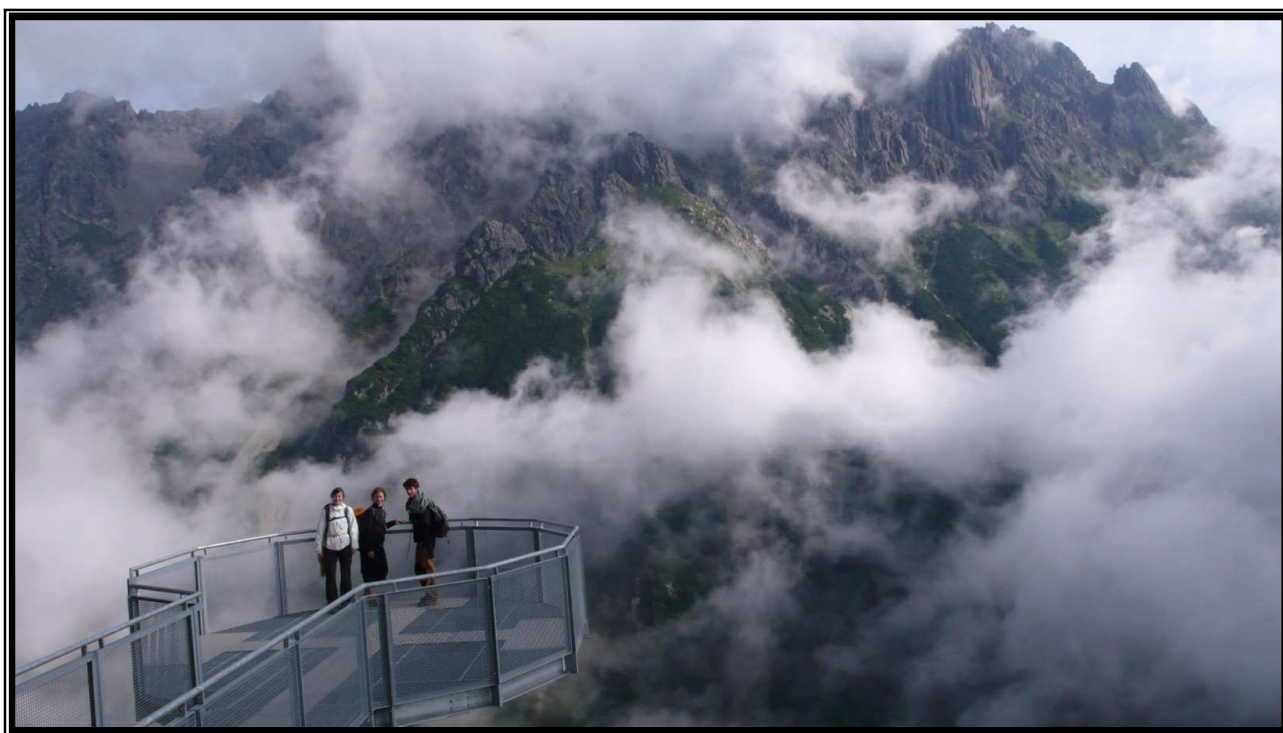

A tady máš to tajemství. Je úplně jednoduché: dobře vidět se dá jedině srdcem. To hlavní oči nevidí. Právě proto, že jsi kvůli své růži promarnil nějaký čas, je pro tebe tolik důleži-

tá. Lidé na tuhle pravdu zapomněli. Ty na ni ale zapomenout nesmíš. Když si něco ochočíš, navždycky už za to máš zodpovědnost. Máš zodpovědnost za svou růži...

ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY

Jak už jsem jednou někde napsal, největším překvapením letošní akce Dolomity s mládeží bylo to, že se vůbec nekonala v Dolomitech. Jak k tomu došlo? Někteří z vás si možná ještě vybaví, že v mém článku o Dolomitech z roku 2013 byla docela obsáhlá část popisující rakouský Imst, sportovní centrum, kde závodil Martin Jech a naše hledání skal v okolí a následný sestup zpátky do Imstu bobovou dráhou. A protože už dlouhou dobu jezdíme do Dolomit na stále stejná místa, na hledání nových terénů není čas, ale cítili jsme potřebu změny, rozhodli jsme se, že využijeme aspoň malou znalost Imstu a okolí z minulých let a uděláme si Dolo-

mity s mládeží v Rakousku. Na našem rozhodnutí se nemalou měrou podílela rakouská informační otevřenost – na stránkách www.climbers-paradise.com se daly najít a stáhnout nákresy a popisy všech lezeckých oblastí v okolí. Svou roli samozřejmě sehrálo také to, že jsme (Bandasky i Happyiny) jeli s dětmi a Imst nabízel spoustu možností, jak je zabavit. A případný útěk před špatným počasím k jezeru Garda jsme měli jako záložní plán.

Tolik na úvod. Ještě jsem nějakou dobu řešil, jestli letošní rakouskou anabázi Bandasek napíšu jako zvláštní článek s tématem „Nikdy není tak špatně, aby nemohlo být hůř.“ nebo to zkusím napasovat do článku z Imstu. Nakonec vám předkládám článek v článku, kde Bandasek příběh bude zkrácen a psán kurzívou.

Bandasek příběh začíná čtyři dni před odjezdem. To se nám zakuckalo auto a skončilo v servisu s tím, že do odjezdu ho určitě opraví. Nijak zvlášť jsme se neznepokojovali. Potřebné nákupy jsem zvládl s dětským vozíkem připojeným za kolo a ještě jsem si vyrazil s Lubošem Třebou zalézt na Kočku. To, že mně pod Kočkou podklouzla noha a já se opřel o koleno, jsem vlastně ani nezaregistroval. Při odchodu z Kočky jsme potkali Tondu Pultara, odborníka na kolena, žertovali jsme a probírali lezecké plány. Druhý den jsem s údivem koukal na svou nohu – místo kolena jsem měl odporný pumlič a ještě mně bylo blbě. Tak jsem viděl Tondu znovu. Odskočil si k nám těsně před odjezdem do Jury. Kdyby to nebylo tak vážné, musel bych se smát. Tonda zaparkoval před naším vchodem, já byl ještě na schodech a už správně určil diagnózu (nějaký zánět čehosi), ujistil se, že je mi blbě a ponořil se do kufru auta, kde chvíli štrachal. Za minutku se vynořil a v ruce vítězoslavně třímal zaprášenou ortézu.

Hned mi jí nasadil a poslal mě na pohotovost pro antibiotika s tím, že bych si výlet do Rakouska měl asi rozmyslet. Paráda! Na pohotovosti se taky ujistili, jestli je mi blbě a hned mně antibiotika napsali, že prý je to vážné. Nepodstatnou informaci, že jedem na lezeckou dovolenou jsem jim ani neřikal. Pak jsme jeli pro auto. Kuckání bylo opravené, ale ten divný zvuk z motoru prý je přetržený řemen kompresoru klimatizace. Já sice žádný zvuk neslyšel, ale klima vážně nešla. Tak holt pojedeme bez ní. Těsně před odjezdem jsme ještě jednou jeli do servisu pro jakousi náhradní cívku. Prý pro jistotu. Dostal jsem rychlokurz rozborky a zborníku motoru a jelo se. Paráda! Pětatřicet ve stínu, klima rozbitá, okýnka auta dokořán a děti vzadu jak na motorce. Kapky potu jim nechávaly vyryté brázdy v prachu, který jim pokrýval obličej, ale všechnu vodu jsem spotřeboval na polévání ručníku, do kterého jsem měl zabalené koleno. Zánět se musí chladit. Situace se výrazně změnila až v Chebu, když jsem zjistil, že doklady od auta jsem nechal doma na botníku. Usoudili jsme, že horší už to nemůže být a jeli dál. Za Regensburgem se nám zakuckal motor a těch zbývajících 400 km jsme jeli na tři válce. A tak jsme zdevastovaní na těle i na duchu přibyli v deset večer do Imstu.

Rozdíl mezi Itálií a Rakouskem nepoznáte v kvalitě skály nebo ochotě a přátelskosti lidí. Poznáte ale, že v Rakousku platí „pravidla“. Přestože byl kemp v podstatě ve městě, vládl v něm naprostý klid a vše bylo takové „spořádané“. Správce nám ukázal spoustu míst vhodných pro stany, ale noc byla teplá, nebe plné hvězd a my moc unavení, takže jsme jako jeden muž všichni zalehli pod širák. Šiška sotva stihla smýt dětem z obličejů nánosy prachu a naši kluci poprvé usnuli pod volným nebem. A ráno, ráno konečně nastalo to, kvůli čemu takovou dálku jezdíme. Tma se pomalu ztratila v dálce a slunce vytahovalo z oparu další a další hory. Všude okolo nás, některé se štíty pokrytými sněhem - snad aby byl kontrast s modrou oblohou co největší. Rychle jsme postavili stany a Jiří s Šiškou a mládežníky vyrazili do asi nejblíže a nejhezčí oblasti v okolí, sportovního sektoru Rote Wand.

Já, děti, můj otok kolena a Maruška s Fílou jsme se vydali na koupaliště, ležící hned vedle kempu. Prý abych si odpočinul. Idylka trvala asi tak minutu. Pak děti zjistily, že je na koupališti tobogán a skluzavky a já takřka celý den pajdal nahoru po schodech. Pozitivní bylo,

že jsem si při každé jízdě namočil nohu a já nemusel řešit chlazení zánětu. On totiž neustupoval, ale naopak byl pořád lepší a lepší. Postupně mně oteklo i lýtko a na noze se udělal červený flek, který se pořád zvětšoval.

Naši mládežníci byli celkem dva. Šarlota zvaná Šalotka a Vašek zvaný Věna. Už jsem taky psal, že každá akce má svůj vývoj, svojí amplitudu. Letošní výlet s mládeží měl tedy takový komorní charakter. Ale co chybělo na kvantitě, dohnali ti dva na kvalitě.

Věna pod skálou : „Tak jakejpak tady dávaj program? Hm, hm, lišta, bočák, boule, boule, lišta, jebka, jebka, jebka, kurňa duuu...“ Dravé mládí, slušná lezecká technika, neolezené vápno a sportovní jištění vedlo Věnu do těžkých cest. Hodně jich vylezl, ale některé holt „nedaly“.

Šalotka pod skálou : „Hmmm, dobrý.“ Sektor Rote Wand nabízí 88 cest v šestém stupni obtížnosti. Lezli jsme spolu už devátou cestu. Všechny v šestém stupni a delší než 25 metrů. Podeváté jsem Šalotku spustil, podeváté se zeptal: „Tak jaká byla?“ „Hmm, dobrý.“ S Šalotkou si pokecáte! V desáté cestě jsem se rozhodl, že jí převezu. Spustil jsem jí a povídám „Dobrá vid’?“ Odpověď? „Hmmm...“

Všichni víte, že letošní léto nebylo úplně ideální. Samozřejmě, že i nás deštivé počasí potrápilo. Ale druhý den po našem příjezdu bylo ještě pořád krásně a lezecká část našeho zájezdu jela do oblasti Putzen. Opět se jednalo o sportovní oblast s cestami všech stupňů obtížnosti a délkou cest okolo 20 metrů. I když bylo krásně, předpověď se horšila a náš hlavní cíl - vícedélkové cesty jsme si nechávali v záloze. V pondělí už deštík přišel. Zatím jen dopoledne a Šiška s mládežníky odpoledne ještě jela prozkoumat malou oblast Walchenbach. Ale počasí se mělo ještě zhoršit a zhoršilo.

Vytrvalý déšť znamenal stop lezeckým aktivitám a přišel čas na turistiku. Navštívili jsme místní významnou „šlucht“, pár dětských hřišť, nějaký ten skanzen, přišel na řadu i vláček „Bummelbär“ a hry v klubovně v kempu. A taky návštěva sportcentra. Tam jsme ostatně byli skoro každý den. Dětem se tam líbilo. Ale kromě jednoho dne, kdy si Věna s Šalotkou zalezli na vnitřní stěně, jsme na umělé stěně nelezli. Přišlo by nám to jako svatokrádež, když bylo všude kolem tolik vápencových skal. Vytrvalý déšť znamenal taky slušnou zásobu vody ve stanu Věny a Šalotky. A tak ti dva vyhlásili

kempovou klubovnu svým základním táborem, spřátelili se s automatem na kávu a bydleli tam až do konce soustředění.

Předpověď počasí se zlepšila natolik, že Jířa zavelel k útoku na 2400 m vysoký Engelkarturm. Problém byl, že díky síle antibiotik se sice začalo objevovat mé koleno, ale lézt nebo absolvovat dlouhý nástup a sestup jsem nemohl. Mohla mě sice v lezení zastoupit Šiša, ale není instruktor. Věnovu smutné oči a lezecké výkony nás ale obměkčily a dvě dvojky ve složení Jířa – Šalotka a Šiša – Věna vyrazily do vícedélkových cest. Jirka si vybral pětidélkovou cestu Paznaunerweg za 6-, Šiša vedle vedoucí šestidélkovou Primaveru také za 6-. Kromě dlouhého nástupu pod samotné cesty, připravily hory odvážlivcům nečekané překvapení – psí zimu. Navlečení ve všem, co bylo po ruce a protřepávajíc přemrzlé prsty se nakonec obě dvojky potkaly uprostřed stěny, kam Šiša s Věnou radši odtraverzovali. Lezení to bylo hodnotné a ještě potřebovali stihnout zpáteční lanovku. Nakonec vše dobře dopadlo. Jen místo lanovkou se všichni svezli dolů nejdelší bobovou dráhou v Rakousku.

Bandaskám se začalo blýskat na lepší časy. Na mé noze se konečně objevilo koleno a zase jsem mohl chodit. Samozřejmě už mě to i lákalo na nějaké to lezení. Pomocí imbusového klíče z cyklistického náradí se mi podařilo zvládnout rozborku a zborku motoru našeho Sharana, vyměnit proklatou indukční cívku a světe div se – motor šlapal jak švýcarské hodinky. Kempíer nám vytiskl zelenou kartu z pojišťovny, kterou nám oscanovala a poslala Deivina, a tak jsme si s Maruškou a Fílou vyrazili na výlet. Autem do Hoch – Imstu, lanovkou k nástupu bobové dráhy, sešupem dolů a na zmrz-

Šalotka a Šiša

Zmrzlinová party - Jířa, Šalotka a Věna

linku. Plán byl jasný, ale ono se nějaké to ale vždycky najde. Když jsem si svou dokonalou dolnorakouštinou objednával jízdenky, všetečná baba v pokladně nějak moc zkoumala věk našich dětí. Pro jistotu jsem jim oběma nějaký ten rok přidal, ať je baba spokojená. V pohodě a docela dlouho (bobová dráha má 3500 metrů!) jsme jeli lanovkou k začátku bobové dráhy a nechali děti si pohrát. Všude jsou totiž dětská hřiště. My jsme zatím s Maruškou řešili ovládnutí bobů, ale jak se později ukázalo, nedořešili jsme to úplně dobře. Na startu bobovky nám nastal zádrhel. Já, Davídek a Broník jsme nemohli jet společně v jednom bobu a zároveň jsem zjistil, že jsem Broníkovi přidal málo roků a nemůže jet ani sám. V tom stresu jsem jen zaregistroval, že na vozících jsou červené páky a na nich šipka dozadu a nápis ZU. V rychlosti jsem řekl už sedící Marušce „Pustíš páky a zastaví to“ a řešil, co s Broníkem a jak odjedeme. Naštěstí můj problém viděl za námi stojící Holanďan a já se s ním mou dokonalou holandštinou domluvil, že se svezou s Broníkem. Maruška odjela, Holanďan s Broníkem odjel a za nimi jsem svištěl já s Davídkem. Nedošli jsme daleko a z lanovky, která vedla nad námi, na nás volala nějaká paní. Díky mé vybroušené dolnorakouštině jsem pochopil, že před námi se stala nějaká havárie. Havárie? Na bobové dráze? Co to je za blbost, říkal jsem si, ale pro jistotu jsem zpomalil. Dojel jsem Holanďana s Broníkem a před nimi na dráze **stojí prázdný bob!** Hned vzápětí jsem uviděl Marušku s brečícím Fílou, jak odchází pěšky po sjezdovce vedoucí podél dráhy! Jen mně řekla, že jsem jí poradil pěkně blbě a byli pryč. Znovu jsem se podíval dopředu, kde se Holanďan marně pokoušel přetlačit zablokovaný bob a v hlavě jsem zřetelně viděl ty novinové titulky: „Česká výpra-

va na několik hodin zablokovala nejdelší bobovou dráhu v Rakousku!“ (Teď už mně to přijde legrační, ale tam to taková sranda nebyla a samozřejmě úplně nejmíň legrace si užili Maruška s Fílou. Maruška totiž zatlačila na páky, kterými se ovládala rychlost bobu, a když se pořádně rozjela tak zjistila, že se před nimi na dráze zastavil bob. Občas se totiž někdo zastavil, aby odjeli ti před ním a mohl pak jet rychle. Chtěla přibrzdit a zatlačila silněji a pak už tlačila vši silou a jeli stále rychleji a rychleji, až to narvali v plné rychlosti do toho stojícího bobu. Přestože ty boby mají gumové nárazníky, musela to být děsná rána. Fílovi uletěly brýle, Marušce prý taky a Fíla měl od bezpečnostního pásu na bocích modřiny ještě pár dní.) Za námi stálo dalších pět bobů a všichni koukali jak vrány. Napadlo mě jedno řešení celé situace, jen jsem váhal, jestli to Broník zvládne. Ale byl zlatej. Holanďan přisedl do Marušky bobu a odjel, Broník se posunul na sedačku řidiče a jedouce těsně za sebou jsme společně celou tu dráhu sjeli. Broník měl oči až na vrch hlavy, chodil pyšně a koupil si za odměnu tu největší zmrzlinu. Chvilku to trvalo, než dorazila Maruška s Fílou, ale naštěstí byli v pořádku a nakonec jsme si ještě užili zbytek dne a dokonce jsme si ještě zalezli. Odpoledne jsme předali naše děti partnerům a jeli si s Maruškou zalézt do oblasti Walchenbach. Pohodové lezení nám pokazil déšť, který nás vyhnal zpátky do kempu po přelezení třetí cesty. Ale pro mě to byl i tak úspěch, protože jsem zjistil, že Tondova pouliční léčba mého kolena byla účinná a já na lezecké dovolené konečně taky můžu lézt.

Drobná navigační chybička způsobila, že se nám další lezecký den výrazně zkrátil. Mysleli jsme si, že traverzováním po vrstevnici pod oblastí Rote Wand dojdeme do zadních lezeckých sektorů. Dokonce jsem zpočátku ještě vtípkoval, že vidím směrovky Innsbruck. Po hodině bloudění strmými svahy se ukázalo, že jsem nebyl daleko od pravdy. Poslušně jsme se tedy vrátili zpět k výchozímu místu a šli pod stěnami do zadních sektorů. Díky naší předchozí turistice jsme ale do příchodu deště stihli vylézt jen čtyři cesty a zadní sektory této oblasti zůstaly neprozkoumané. Hned další den jsem se to vydal s mládežníky napravit. Happy se vydaly na výlet k Hahntenjoch, Šíša s dětmi šla na koupaliště a já s Vénou a Šalotkou došel až do asi nejhezčího sektoru – Panorama. Strávili jsme tady celý den. Věna se realizoval v sedmách, já v šestkách a nakonec dorazil i Jířa,

Véna v akci

který byl tak plný energie, že urval snad každý chyt, za který vzal. Přesto to byl krásný den. Véna tento poslední lezecký den završil nálezem expresky a památnou větou : „Připadám si jako Letoš!“.

Poslední den. Naposledy potrénoval na slackline natažené v kempu, narvat do aut tu spoustu věcí a odjezd. Bandaskám se moc nechtělo, a tak jsme se cestou stavili ještě jednou v oblasti Walchenbach. Přístup je trochu do kopce a pro děti to úplně není, ale pod skálou je udělaná plošina se stoly a lavicemi, takže si kluci docela v pohodě hráli. Ale uplakané léto nás zase vyhnalo ze skal a tím „Dolomity s mládeží“ skončily.

Cesta příjemně ubíhala, motor předl jako kočka a ani vedro nebylo tak hrozné. Nic jsme neztratili, žádný úraz se nestal – prostě idylka, kterou jsme se nechali chvíli ukolébat. Už jsme byli za Mnichovem a já v záchvatu nadšení slíbil klukům, že v osm hodin večer budeme doma a stavíme se v Karlových Varech v Mckáči. Kluci Mckáč milují a nadšení nebralo konce. Do té doby, než nás v koloně u Regensburgu předjelo auto, jehož řidič vehementně ukazoval prs-

tem na zadní kolo našeho auta. Byli jsme v koloně a nedalo se nic moc jiného dělat, než jet dál. Po chvíli kolem nás jelo jiné auto a jiný řidič, ale vypadalo to, že se s tím předchozím domluvili, protože taky vehementně ukazoval na naše zadní kolo. Šiša tedy vystrčila hlavu z okýnka a konstatovala, že máme skoro prázdnou pneumatiku a za chvíli pojedeme po ráfku. Naštěstí máme v autě opravnou sadu s kompresorem! Propracovat se z kolony do odstavného pruhu bylo stresující. Propracovat se tou ohromnou spoustou předmětů v kufru auta k opravné sadě bylo velmi stresující. Zjištění, že malý kompresor z opravné sady nedokáže pneumatiku nafouknout, bylo příšerně stresující. Ale aspoň trochu se pneumatika zvedla a my se zase zařadili do kolony s tím, že sjedeme k nejbližší pumpě a tam kolo dofoukáme. Naneštěstí ta kolona vznikla proto, že probíhala oprava pravého pruhu dálnice a všechny sjezdy, které jsme míjeli, byly zavřené. Šiška s hlavou vystrčenou z okýnka hlásila, že už zase jedeme skoro po ráfku, a tak jsme poslechli navigaci a sjeli k pumpě do bohem zapomenuté vesnice kdesi v Německu. Ale pumpa s kompresorem tam opravdu byla a vypadalo to, že už nám zase svítí sluníčko. Pneumatika právě dosáhla předepsaného tlaku, když se ozval divný zvuk a pak syčení. Popadl jsem opravnou sadu a vrhnul se k autu... Vedle kola ležela hadice od kompresoru, o kus dál se válel utržený ventilek a nad tím vším jsem stál já s vědomím, že opravnou sadu si můžu strčit za klobouk a kluci dneska domov ani Mckáč neuvidí, protože místo rezervy máme plynovou nádrž a v sobotu odpoledne se v Německu prostě nedělá. Šel jsem do toho proklatého kola aspoň kopnout a po mně do něj kopali i naši kluci, protože si mysleli, že je to legrace. Kousek od nás seděli u pumpy tři Turci a jeden z nich se přišel podívat, co se děje. Vycepován televizním zpravodajstvím jsem přirozeně xenofobní, takže jsem pevněji popadl klíč na kola rozhodnutý bránit majetek a děti. A ženu. Ta, hovoříc plynule německy, mezi tím zjistila, že tady nám asi nikdo nepomůže. Vymyslel jsem tedy, že mně žena německy napíše na lístek, že koupím ojetou pneumatiku a já že budu obcházet baráky a zahrady a třeba nějakou pneumatiku seženu. Zapomněl jsem, že v odjezdové euforii jsme utratili zbytek eur a za dvě eura toho moc nekoupím. Turci se na nás tentokrát přišli podívat všichni. Připravil jsem se k obraně rodiny, ale oni mě jako někam zvali a něco vysvětlovali Šišce, a tak jsem s nimi šel. Šli jsme kousek a tam byla jakási farma,

která jim zjevně nepatřila a na dvoře spousta pneumatik! Paráda! Bohužel jsem nenašel ani jednu, která by se nám hodila a Turci byli viditelně zklamaní, že se to nepovedlo a bylo na nich vidět, že to berou jako výzvu. Popadli telefony a začali volat, prdla jsem jim rozuměl, ale za chvíli na pumpu přijel další Turek s Sharanem, sundal rezervu, dal mi jí, nic nechtěl, že prý má ramadán, řekl čau kamaráde a odjel. Pneumatika nevypadala moc dobře, ale věřil jsem, že do Čech na ní dojedem. Jen tak nějak úplně dobře neseděla a šrouby šly pořád dotahovat, až jsem měl neblahý pocit, že nám ten ráfek dře o brzdy. Turci volali na Šíšu ať klidně jede, ale mně to nějak nedalo a prosil jsem jí, ať s autem jen tak maličko zkusí pohnout. Ještě štěstí. Ten náš kamarád měl místo rezervy nějaký hybrid a nám to málem urvalo pakny. Tak jsem už měl kola dvě, ale obě k ničemu. Zklamání Turků bylo očividné. Zase vzali telefony a za chvíli dorazil další s dodávkou a v ní měl tři pneumatiky. Bohužel zase každou úplně jiný rozměr. Jenže tenhle šikula si vzpomněl, že jeho bratranec pracoval v pneuservisu a trochu se zná s majitelem a prý ať vezmu gumu a jedu s ním. Moc se mi nechtělo děti a ženu nechat samotné, ale když jsem viděl, jak Šiška na parkovišti hledá místo, kde budeme spát, pokusil jsem se zařadit si v paměti podobu případných únosců mé rodiny a jel jsem. Za pět minut jsem nevěděl, kde jsme, v duchu jsem viděl, jak se vrátím, prázdné auto bude na špalkách, děti v otroctví a žena v nevěstinci, ale nakonec jsme opravdu dojeli k pneuservisu. Turek zavola bratrance, bratranec majiteli (tolik jsem jim rozuměl, abych slyšel, jak toho hodného pána krmí příběhem o super kamarádovi z Čech, plačících dětech a situaci hraničící s katastrofou) a za dvacet minut (v sobotu odpoledne!) dorazil pan majitel. Nastartoval kompresory a stahovák a natahovák a za pět minut byla pneumatika v pořádku. Celých těch pět minut jsem stál u vrat pneuservisu a přemýšlel, jak jim svou plynulou němčinou vysvětlím, že nemám žádné peníze. Oprava byla hotová a já se ze zdvořilost-

ti pána zeptal, kolik že to jako bude stát. Pán chvíli přemýšlel a pak mávnul rukou a řekl si o 20 Euro. Ještě jsem si v duchu pracně dával dohromady slova, kterými vyjádřím svou upřímnou lítost, když Turek vytáhl peněženku a zaplatil opravu s tím, že mu peníze dám u auta. Paráda! Naložil jsem pneumatiku, majiteli pneuservisu uctivě poděkoval a nechal se dovézt k bankomatu. Vyrovnal jsem dluh, namontoval kolo, rozloučili jsme se s tureckými přáteli a konečně jsme jeli domů. Šiška měla ještě asi hodinu hlavu vystrčenou z okýnka a kontrolovala zákeřnou pneumatiku, ale nic vážného se už nestalo. Spící děti ani nepostřehly, že jsme minuli Mckáč a za tichého předení motoru jsme v jednu hodinu v noci dorazili domů.

Soustředění mládeže v Imstu se ve dnech 18.-26.7.2014 zúčastnili : Šarlota Šalotka Dušková, Václav Věna Nebeský, Jířa Chose Šťastný, Mária Maruška Šťastná, Filípek Šťastný, Broněk Bandas, Petra Šiška Bandasová, Broník Bandas a Davídek Bandas

Broněk

P.S. Že je doklad o pojištění našeho vozidla „tzv. Zelená karta“, který nám poslala Deivina, tři měsíce propadlý, jsem zjistil až doma. Omylem jsem totiž vrátil do dokladů od auta starou složenku. Přesto musím říct, že jsem se i s tou propadlou zelenou kartou cítil v Rakousku tak nějak bezpečněji. Paráda!

B.

Jířa, Maruška a Filip, Šalotka, Broněk a David, Věna, Šiška a Broněk ml.

„Pětka“ přes skobu a nýt bez sedáku až na vrchol Bořně

aneb jak (ne)zešílet

Verča Dvořáková

Ačkoli nadpis možná napovídá a trochu i mate, že se bude jednat o článek s lezeckou tematikou, nebude tomu tak. Bude spíše o tom, jak jsem během pár dní dokázala(?) nezešílet ze smršťe drobných dávek „nepříjemností“...

Vše začalo jednoho příjemného pátečního odpoledne, kdy jsem měla domluveno s Deivi, že půjdem trhat višně (naše mlsné jazýčky se už teď těší na griotku...) a chtěj-nechtěj, počasí se rozhodlo, že se mu chce pršet, a tak přšelo a my skončily s trháním. Možná to bylo dobře, protože jsme byly obě na kole a přeprava více višní by vyžadovala nějaký větší důvtip. Tož jsme nacpaly višně do bágků (samozřejmě v krabičkách a mističkách) a kýble zavěsily na řídítka a hurá odjezd. Jen co jsme urazily vzdálenost od kruháku u Globusu k železničnímu přejezdu na konci Kadaňské, ozval se divný zvuk... a ejhle – píchla jsem duši na zadním kole! Tak co teď, lepení jsme neměly ani jedna, a tak vytáčím S.O.S. mobilem mojí mamku záchránářku, ať pro mě přijede i s mou Felicií kombi, do které se vždycky všechno vejde a vešlo. Aneb zatím dobrý, zachráněno.

Druhý den dopoledne jsem si řekla, že nebudu zbabělec a nepojedu přece s píchlou duší do servisu, a že si jí pěkně zalepím sama a konečně se to naučím... Tak jsem nejdřív skoukla nějaký ty video-návody na internetu a hurá na to. Sundám plášť a najdu díru – vlastně 3 díry, každá dlouhá 1,5 cm a všechny pěkně u sebe, prostě duše propíchaná skrz naskrz. No nic, mám přece někde ještě schovanou starou duši, tak zalepím tu a dám jí tam. Ale raději ještě zkontroluji plášť a co nena-
jdu? No přece další díru

s oblíbeným rozměrem 1,5 cm... Takže s premiérou lepení nic nebude a já se docela těšila, že se to konečně naučím. Takže přeci jen servis, ale kolik že je hodin? 11:30? No, tak to jsem zvědavá, jestli mě ještě vezmou... šup s kolem do auta a hurá do servisu! Spěchám a hups, přejedu odbočku, tak zabočím do další a otáčím se a vyjíždím zpět na hlavní...no a koukám, ona to jednosměrka...smůla střídá štěstí, výjezd z jednosměrky bez nehod, jen si tak sama sobě nadávám, co že jsem to za blondýnu za volantem... Nicméně v servisu mě vzali, ačkoli radost ze mě neměli. Tak mé kolo přišlo k novému plášti i duši. A když už jsem byla v tom víru oprav, rozhodla jsem se, že zjistím, proč mi stále problikává lampička v koupelně. Rozeberu jí a vše ok, tak ještě mrknu na vypínač – tam bude problém, ale vypínač nešel úplně rozebrat, výrobci tam cosi dali napevno, takže k oné závadě jsem nemohla. No co, tak prostě bude problikávat. Zase to smontuji a šup, bylo po blikání a zároveň i po svícení... uuuuf. No co, tak se budu muset při své pláno-

Krásný ráj to na pohled

Svatojánská věž

vané odpolední vyjížďce stavit ještě v Baumaxu pro nový vypínač... Trasa směr zámek Jezeří a skalky na Jánském vrchu, lezečky a průvodce do batohu a hurá na to! Cesta dobrá, až na pár úseků, se kterými si mé nehorské kolo neporadilo, prostě šlapu a hrabu a stojím na místě. Padlo rozhodnutí, že tudy zpět nepojedu, protože tento hrabavý terén potkávám při jízdě jak s kopce, tak do kopce. Tak dojedu k zámku a koukám na odbočku ze žluté turistické cesty na modrou a říkám si, že na tuhle zarostlou jako cestu by nestačilo ani kolo horské... Tak se rozhodnu ten kousek vytlačit, protože vím, že dále by tam měla být cesta sjízdná. No energii mi to nepřidá, ale pak se objeví přeci jen jakžtakž cesta a zanedlouho i hledané skalky, tak sesednu z kola a jdu na to. Leč morál, nic moc dopad a výška Svatojánské věže mi dovolí vylézt jen jedinou cestu – Starou cestu od pana Emingra. Sic to byla „jen“ trojka, ale na vybátí se stačilo, takže jedu dál hledat nějaké méně nebezpečné kameny. Něco najdu, dle průvodce by tam měla být i knížka, ale zdá se, že jsem našla něco jiného a čas už mě trochu tlačí. Takže větší průzkum zavrhuji a jedu dál a jedu (spíš se plazím), cesta je pořád a pořád jen do kopce a vhodná spíš pro horské kolo a jak už jsem bez energie (sváču jsem nevzala), tak jsem ani nezastavila u dalších skalek, ačkoli se mi líbily a jedu dál. Dojedu k hájence v Červené jámě a jen si postesknu – to jsem teprve tady... tak šlapu dál a dál a mímám Jedlák a při pohledu na ten krpál rychle zaháním šílenou myšlenku, že bych

si snad ještě vyjela nahoru a dál supím až na Lesnou. Už je po osmé večer a není moc teplo, vyhrabu z batůžku tenkou mikinu a doufám, že při sjezdu nezmrznu. A tak jedu a jedu, mímám Boleboř, mímám Jindřichskou a najednou slyším divný zvuk...kouknu na kolo a...ne! To ne! Do ...! Neuvěřitelné se stalo skutkem a já mám opět píchlé kolo – ono zadní s novým pláštěm. A samozřejmě opět žádné lepení u sebe (neponaučitelná se poučila, od té doby bez lepení ani kilometr!). Co teď? Tak zas hrábnu po telefonu, že zavolám S.O.S. podruhé. No a v telefonu žádný signál, uť. Tak hodím kolo na rameno a jdu za signálem. Hurá

signál! Sundám kolo a ulevím otláčenému rameni a volám – mamka záchranářka tentokrát coby řidička po sklence vína nepomůže, brácha po sklence piva také ne a tak to pokračuje, až zkusím Deivi, která právě vystoupila z busu na Palacké, ale auto má v servisu a tak mě napadá, že by mohla ke mně domů skočit pro mé auto, ale sotva to dořeknu, nahmátnu v kapse od batohu klíče od onoho mého auta... a tak se mě zmocňuje zoufalství. Ale nakonec na její radu zkouším Petra Brandla a hurá! Zdá se, že jsem zachráněná, a tak dojdu na smluvené místo a už jen čekám a potkávám pokladní z Globusu při cestě z práce, a pak jí vidím znovu jak venčí psa, tak aspoň chvíli klábosíme o ničem. Doma zvládnou už jen sprchu, a pak už jen tupě zírám na televizi na Piráty z Karibiku (no, na film jsem se nedívala ani nepamatuji – měsíce, nebo snad i roky...) a psychicky i fyzicky vyčerpaná usínám...

Neděle vypadá v pohodě, dopoledne sice do práce, připravit nějakou výzdobu do divadla na firemní raut, kam pak večer půjdu, jakože na zábavu, ale čeká mě přeci pěkné odpoledne – v plánu je boulderování na Trampských skalách s Přemou. V práci tedy pobalíme věci a jdeme si pro firemní vůz, je nás tam 5 a nikdo netuší, jakým způsobem se otvírá kufr – nikde žádné tlačítko ani páčka (hned jsem zavzpomínala na loňský rok, kdy jsme pro změnu netušili, jak nastartovat, prostě každý rok jiné auto a jiné pasťčky). Záhadu vyřešil jeden z údržbářů – stačilo zmáčknout znak Volkswagen a kufr se ote-

Šipka ke Staré cestě

vřel... no, možná jsme i někoho z okolních zákazníků pobavili. Když jsme dojeli na místo, uvědomili jsme si, že nám něco chybí, tak jsem si dala ještě jednu projížďku, ale to nic, to se přeci stává... Nafukovali jsme balonky, a jak na potvoru pořád praskaly, večer na rautu z toho pak měli moderátor i zaměstnanci zábavu a tipovačku, kolik jich asi tak vydrží. Dozdobeno a hurá na skály. Vylezli jsme pár cest (asi 3) a začalo pršet, a tak jsme seděli pod Vozembouchem a čekali a čekali. Přestalo, ale skály byly jak mejdlo, tak bylo po lezení, takže plán B, turistika k Citeře. Tam jsme neodolali a vylezli jsme aspoň sestupovkou sólo nahoru a dolů, ale i tak to byl adrenalin jako blázen, no jo mejdlo. Newypadalo to, že v lese to hned tak vyschne, takže náhradní plán už C zněl Čekárna a pivo, kde jsem se trochu sekla a přišla pozdě na raut – ten byl jako by tam nebyl, jen pár zákusků a salám, nezbyla na mě ani tombole...a to byly tentokrát pěkný ceny. Tak alespoň program byl pěkný, bylo na co koukat (hudbu raději nekomentuji) a na terásce se grilovalo maso, tak kručící žaludek naštěstí nezůstal prázdný.

V pondělí vyrazím do práce autem s plánem, že večer si kolo opravím. Po nějakých nezáživných domácích pracech se tedy vrhám na opravu. Vyndám kolo z garáže, sundám plášť, zapomněla jsem sundat kolo, jinak tu duši asi nevynám, že... takže sundám kolo, vyndám duši, najdu díru, zalepím díru, vrátím duši, nafukuji duši a co to? Opět slyším ono sssssssss.... No

do háje! Syčí mi od ventilků, takže si myslím, že je vadný ventil. Nezbyvá než opět vyndat duši. Ventil je v pohodě, tak hledám a najdu další dírečku, ok, zalepím jí, ale je mi divné, že obě díry jsou na vnitřním obvodu duše, takže zkontroluji ráfek a zjistím, že jakýsi plastový proužek (odborný název opravdu netuším), který je mezi ráfkem a duší, je popraskaný – odtud dírky. Takže jsem si s pomocí stříbrné hasičské pásky zalepila onen proužek a zase nasadila duši i plášť. Nafukuji kolo, a co to slyším, zase sssssssssssss. No to není možný! Kde se stala chyba? Rozbila se mi pumpička! Říkám si, za co... Takže jdu šmejdít do garáže a po chvíli nacházím sta-

rou klasiku – rozvrzanou pumpičku se šlahounkem a pumpuju a pumpuju a pumpuju...no zítra to na nějaký benzině dofouknu. Nasadím zpět kolo a řetěz a čeho si nevšímnu? Prasklý držák na láhev a k tomu prasklá koženka (či co to je za materiál) na sedačce! Není možná! Takže zítra se opět projedu do servisu pro držák. Dnes to stačí, směr koupelna a očištěná a v koupelně po rozsvícení náhradní lampičky to zapraská a zhasne! Tak to už by snad stačilo, vzdávám se, zapaluju svíčky a snažím se relaxovat ve vaně, nemohouc pochopit, co je to za období....

V úterý vyrazím do práce na kole otestovat, jestli záplaty na duši vydrží a s sebou беру jak jinak než lepení a pumpičku... Vydrželo, stavím se ještě pro držák na láhev, vyměním a hurá otestovat kolo do terénu. Směr Radenov a Holubí skála a Drobečci, lezečky a průvodce opět do bágla. Drobečky ne a ne najít, GPS souřadnice mi na mapách.cz ukazují úplně jinam, než je psaný popis, tak zkusím najít Holubí skálu, to se daří a tak jí obležám, na 1 cestu (překvapivě tu nejtěžší) si netroufám, protože jsem tam sama a nechci riskovat, ale i tak mě má smůla neopustí. Předemnou tam kdosi na tyčku, na které drží knížka, namontoval lodním uzlem lano s uzly, aby se člověk mohl přidržovat při sestupu – či výstupu. A nad uzlem teprve drží knížka. Ale musí se dávat pozor, aby lano zůstalo u skály, nezvedat ho nahoru. Tak jsem si takhle asi 4x ulehčila sestup přidržováním a po páté, když už jsem získala jakousi rutinu, jsem se na

chvíli „zamyslela“ a šup lano vylétlo nahoru, tím pádem vyletěla i knížka kamsi do prostoru a taktéž já. V tu chvíli bych si nařadila neohravným způsobem... Naštěstí to na zem bylo asi 2 m, takže jsem dopadla na nohy do dřepu bez jakéhokoli zranění, ale pěkně mě to vyškolilo. Co se může stát jenom kvůli nepozornosti. Napadaly mě spousty nadávek na vlastní osobu. To bylo trochu znamení, že mám opustit skálu a odebrat se ke kolu. Takže jsem sešla do údolí, tam se ocitlo jakési stavení, které jsem předtím nepotkala a už mi bylo jasné, že je něco špatně. No nic, přebrodím potok a lezu do kopce a ejhle – silnice, ale jiná, než po které jsem přicykčila. Ale né! Po chvíli zamyšlení jsem si uvědomila, kde jsem a poklusem jsem se vracela k místu, kde jsem měla v trávě ukryté kolo doufaje, že ho tam najdu. A našla. Takže vracečka domů. Jak tak jedu, opět jsem si vzpomněla na Drobečky, přeci jen bych je ještě mohla zkusit najít. Samozřejmě po pár odbočkách na lesní cesty úspěch nepřišel a tak jsem se vrátila zpět na silnici a jela jsem domů. Jak tak jedu, objevila se přede mnou cedule „Šerchov“. V domnění, že potkám ceduli „Blatno“, jsem byla opět poněkud překvapená. Kdo dokáže zabloudit tolikrát v tak krátkém časovém rozmezí... asi jen já. No dobře, tak poje-

Verča schovaná před nepřízní osudu

du domů tudy, vždyť je to dobrá cesta.

Na středu jsem se dost těšila, v plánu byla Bořeň s Ivánkem, bylo pěkně a na laně už jsem nelezla ani nepametám... Tak jsme po práci vyrazili a já tak Ivánkovi vyprávím, co se mi teď posledních pár dnů děje, jak se mi ta směla lepí na paty. Cestou jsme se stavili v Hudy, kde jsem si spokojeně koupila vosk na boty, a už hurá na Bořeň. Po zaparkování přišla chuť na pivo, tak jsme si mysleli, že dáme jedno a půjdeme lézt. No bohužel měli havárii vody a zavřeno. No nic, takže jdeme – cílem byla Bašta, která není daleko od chaty. Došli jsme, vybrali si cestu Kámen na kameni za 5 a začali vyndavat věci. A jak tak vyndávám věci a vyndávám a vyndávám, tak mám už všechno venku a – nemám sedák! No paráda, tak jsem byla rozmrzelá opět, Ivánek mě uklidňoval, že je stejně unavený po práci, že mu nevadí, že nepolezem, ale mně to vadilo, že jsem nám zkazila odpoledne. Tak jsme si dali aspoň turistiku na vrchol Bořně, já dobrovolně s batohem plným matroše a lana, jakože trénink. Než jsme došli, vypotili jsme tak hektolitr potu. Nahoře bylo fajn, pokecali jsme s několika příjemnými lidmi, odpočinuli si a zapjali jsme do čerstvě vložené vrcholové knihy, jak jsme lezli „pětku“ přes skobu a nýt bez sedáku až na vrchol Bořně. A jeli jsme zpět do Chomutova „pro změnu“ trhat zase višně. Tak mě napadlo, že snad višněmi to začalo a višněmi to i skončí...

Dalo by se říct, že skončilo, ale jedna třešnička na dortu ještě zbývala – na odpoledne byl domluvený opravný výlet na Bořeň, ale Ivánkovi se udělalo nevolno, a tak jsme zůstali jen 3. Změnili jsme tedy plán na Kočku, ale zjistila jsem, že pro mě to úplně dobrý plán nebyl. Bylo hrozný vedro, potily se ruce a nějak mi to vůbec nešlo. Psychicky „posílena“ zážitky z právě uplynulých dní jsem nakonec téměř nedolezla ani krásnou Cestu dlouhých nosů, kterou jsem již v minulosti lezla. Dostala jsem strach a úplně se sesypala a chvíli mi trvalo, než jsem se odhodlala dál. Prostě na mě dolehly všechny ty malé a vlastně nepodstatný útrapy z celého týdne a vyústily v proud slz (překvapila jsem tím i sama sebe a už to nechci zažít, na skály jen s čistou hlavou).

A tohle už je určitě konec... Co z toho vyplývá? Život je krásný, křehký a plný velkých i malých nástrah. Já se docela poučila každým dnem. Přiju všem hodně štěstí na skalách i v životě!

Verča

Sluneční stěna u Radoňovic

Milan "Svinčo" Svinařík

Sluneční stěna - centrální část

Původně jsme jeli lézt do Skaláku. Jenže jako na potvoru obden pršelo, a tak jsme se museli poohlédnout po něčem tvrdším a rychleschnoucím. První na ráno jsou v takovém případě Sušky (Suché skály), které jsme ani my nevynechali. A dobře jsme udělali! Potkal jsem tam totiž po mnoha letech Roberta, kamaráda z Liberce, který mi poradil malou pískovcovou oblast u Radoňovic, resp. u Hodkovic nad Mohelkou. Tvrdil, že pískovec je tam tvrdý jako na Suškách a jistě osazeno „nahusto“ tak, že si tam zalezou i naše „madam“. A tak jsme tam vyrazili a podle jeho slovního popisu celkem snadno oblast našli. A musím říct, že Robert nelhal! Užili jsme si parádní lezení v dobře odjištěné položené plotně, kde je v současnosti vytýčeno celkem třináct „okruhovaných“ cest s výškou od sedmi do patnácti metrů. Shodli jsme se na tom, že je to pískovcová obdoba „Mosteckého Špičáku“. Nakonec jsme tam během našeho pobytu v Českém ráji udělali návštěvy dvě, aby-

chom Sluneční plotnu zkompletovali a já ji mohl zmapovat pro ostatní Horoklubáky, aby věděli, kam se vrátit, až budou čekat ve Skaláku na podmínky. Nutno podotknout, že na internetu již k této oblasti nějaké informace jsou, avšak ne zcela úplné a aktuální. Níže tedy příkládám pár užitečných informací. Můj kompletní kartografický výtvar včetně nákresů a přístupové mapky je volně ke stažení na mých stránkách: <http://skaly.7x.cz/rubriky/homepage/slunecni-stena-u-radonovic>

Charakter oblasti:

Plotna cca 15 m vysoká, vyčnívající ze svahu JZ směrem. Je z tvrdého pískovce, něco jako Horní kameny nebo Sušky. Převládá plotnové lezení na tření, většinou oblé vlnky, občas jsou velké pozitivní chyty. Je dobře odjištěná kroužky (po cca 3 až 4m) => vhodné pro nácvik nebo rozlezu. Nad každou cestou je

slaňák. Obtížnost cest se pohybuje v rozmezí III až VII (JPK), přičemž převládají lehčí pětky resp. těžší čtyřky. Klasifikace cest v nákresu je jen můj nástřel a bude záviset na tom, jak to kdo leze, protože spoustu klíčových míst lze oblézt zleva či zprava. Zalezou si zde i děti, ale je třeba vzít v úvahu, že prostor pod skálou je úzký pruh ve strmém svahu => není vhodný pro batolata nebo miminka v kočárku.

Přístup do oblasti:

Po rychlostní silnici R35 z Turnova směrem na Liberec (nebo opačně) sjedeme na sjezdu č. 35 v Hodkovicích nad Mohelkou. Pokračujeme po úzké silnici směrem na Radoňovice, kam dorazíme po cca 1,5km. Hned za značkou obce máme po pravé straně chalupu a za ní se tyčí ze silnice dobře viditelná skála - Radoňovická stěna. Naproti chalupě vlevo přes silnici začíná lesní cesta s rozšířeným prostranstvím a lavičkou. Zde se dá zaparkovat (cca 3 až 4 auta). Odsud vede k plotně dobře znatelná pěšina, cca 50m vlevo do svahu.

Historie lezení:

Na internetu lze nalézt, že první výstup, ještě bez kruhu, zde vykonal P. Boček v roce 1984. Následně se sem vrátil v r. 2000 s M. Trojanem a R. Lochařovou, aby zde vytvořili prvních pět cest osazených kruhy. Tyto cesty mají i svá jména, avšak přiřadit je jen podle jejich strohému popisu do mého nákresu se mi nepodařilo. Kdo dodělal další cesty a jejich jména je záhadou. Třeba se časem autoři ozvou a budu moci nákres zaktualizovat.

Okolní oblasti:

Každý, kdo pojede na Sluneční plotnu, tak nejprve spatří sousední krásnou skálu - Radoňovickou stěnu. Na ní vede spousta krásných

Radoňovická stěna

rajbákových linií, avšak jsou mnohem těžší a jištění řidší (ty nejtěžší linky tam udělal Petr „Špek“ Slanina). Kousek výše ve svahu nad Radoňovickou stěnou je pak další skála - Strážce Radoňovic, na který vede spousta lehčích cest, které jsou odjištěné v podobném duchu jako Sluneční plotna. Dále po cestě podél lesa (cca 750m) směrem na Bezděčín lze mimo jiné narazit na skalní útvar Kvočny, který člověka rovněž upoutá na první pohled svými bizarními tvary. Vede na něj spousta cest - viz web skalní oblasti na stránkách ČHS (spadají do kategorie „Severní oblasti Českého ráje“). Souhrnně jsou tyto skály zpracovány samizdatově v průvodci „Hodkovicko“ (P. Boček, 2003), který je k dispozici ke stažení na stránkách ČHS - <http://skaly.horosvaz.cz/foto/Hodkovice2003.pdf>

LdS

1. 8. **Údolí Malé vody** - Blagonič Zkrvavič s Verčou si doslova užívají kvaků v tomto romantickém zapomenutém koutu země. Domů dorážejí rozbití jak Němci od Stalingradu.
1. - 2. 8. V **Imstu** se koná další závod Světového poháru dospělých v lezení na obtížnost. Martin Jech zde končí na 49. místě, Adam Ondra konečně naskočil na vlnu a daří se mu závod vyhrát.
2. 8. V **Tisé v Anglparčíku** probíhá havětí rej (Svinčíků havět', Štejnarů havět' a Šťastná havět' + dospěláci). Hafi s Petrem lezou na **Ležkách** Těžkou spáru a jiné lahůdky.
3. - 8.8. Kachna, Buchtik Zabijak, Puding, Pavel vystupují na **Matterhorn** z italské strany. Následně adrenalinový canyoning v Dolomitech u Lago di Garda.
3. 8. **Sněžník** - Bouldry u rozhledny (Svinčo, Květuš, Raduš s havětí jen coby turisté)
6. 8. Brigádu na **Kočce** uskutečňují Letoš, Broňa, Svinčo, Ludvíček a Párek. Něco se pracně přejistilo a něco prosvětlo. Odpolední volno po šichtě v Ledvicích jako už tradičně využívá Luboš Třeba k lezení s Broňkem, tentokrát na **Bořeni**. Výcvik byl zaměřen na pohyblivost kloubů k čemuž se cesta Hladký kout výborně hodila.
7. 8. Broňkovi neznámé cesty v Západním prostoru **Bořeně** odhaluje Letoš, který ho i učí nové horolezecké značky.
9. 8. **Sněžník** - bouldry na Drážďanské vyhlídce a u rozhledny. (Květuš, Frýdek a Svinčo)
Vrátit se zpátky do dob lezeckých začátků se zachtělo Ďurkimu a jako společníky si do **Anglického parčíku** vzal kompletní Bandasky, díky kterým objevil krásné cesty na Krkavčí hrad a Havraní cimbuří.
9. - 16. 8. Párek s Párkovou a Párčaty se věnuje vysokohorské turistice v **Alpách**. Navzdory nepřetržitému močení shůry padly vrcholy několika kóglů.
9. - 10. 8. V **Juře** na Hexenküche operují Hafi s Petrem. Pekelný víkend v **Labáku**. I přes hrozný vedro se povedly Pájovi parádní přelezy. Např. Vodní svět Xb RP a První vráska IXc RP.
10. 8. **Tisá - Hřebenovky** - tentokrát s lanem (Květuš, Svinčo, Frýdek jen spal)
Na Blížencích v **Rájeckém údolí** ukazuje Ďurki Bandaskám, že neztratil nic ze svého lezeckého umění a že ho lezecký pánbůh miluje, když se s ním vteřinu po cvaknutí kruhu ulomila lišta
12. 8. Na **Hasištejně** pod hradem Blagodan prváčuje s Letopardem. Sejdeme se v **Perštejně**, dudlaj, dudlaj, da.., zpívaly si Bandasky.
14. 8. Do **Anglického parčíku** přibýlo 80 decibelů aneb Deivina s Šíškou lezou.
14. - 30. 8. Martin Jech odjíždí trénovat do **Imstu a Innsbrucku**, aby zlepšil formu na Mistrovství světa a další závody.
16. 8. **Gorila u Klínovce** - brigoška a tvorba nových cest v klasickém duchu. (Letoš, Květuš, Frýdek a Svinčo)
17. 8. Hafi si dělá velkou radost čistým přelezem Lavareda v **Perštejně**.

19. 8. Na **Krutzských skalách** v Polsku působí Ludvik Kostkovanej a dává zde dvě poměrně hodnotné cesty. **Černá skála u Klínovce** – Svinčovo objevovatelský záchvat. Nová superoblast. Vřele doporučuje. J (sólo) Na kopačky bez špuntů, Svinčovo školu a první cestu na Bořeni si na **Čimě** zavzpomínal Luboš Třebů, doprovázen Broňkem.
20. 8. **Eduardstein** – komplet Podzimní stěnky plus něco navíc na ostatních balvanech (Svinčo a nalezené kladivo).
20. – 21. 8. **Tisá, Rájec** – Blagodanič Potřechpísničkáchusnič působí s Tomem Dickem Urbancem v písčích.
22. 8. Noční výstup na **Sněžku** podstupuje Ludvík (5 °C).
23. 8. Šiška míří na **Ostříž**, Luboš jistič na kruh vzhlíží, a večer na kytáru, hrajou pěkně do páru.
24. 8. Okolo Nosáče v **Orasíně** se potuluje Ludvíček Kostků. Blagodanič Počasíusměrnič dělá na **pís-ku** průvodce Lídě Raškové. S osamoceným Ivanem, dvěma Nebíčky, dvěma Šíškami a dvěma dětmi popolézá v **Malých Tiských stěnách** osamocený Bronislav.
24. – 3. 8. **Přechod hlavního hřebene pohoří Fagaraš** v Rumunsku – účastníci Kozel, Terka, Petr Fridrich, Pet'áš a Deniska.
25. 8. Na **Bořeni** se zdařil Horezdar Ludvikovi, Slivkovi a Báře D. **Goethovky** – trocha lezení s lanem a trocha čištění, protože kdo nečistí, at' neleze. (Květuš a Svinčo) V **Tisé** na Stěnách pod silnicí lezou Dick s Blagodaničem Stupy(k)urvičem na Masivu klasiků a Hadí věži.
26. 8. Na **Eduardově kameni** přelézá duo Ludva – Slíva cestu k Šťastnému výročí, poté na kole přejíždějí na **Vánoční věž na Jedlové** a zde dávají Horezdar.
27. 8. **Žihle** – žulová terapie v sektoru Ráma. Kdybych tam nejel, nic by se nestalo. (já sám Svinařík) Odpolední volno po šichtě v Ledvicích, **Bořeň**, Broněk a vícedélkové UFO. To Luboš Třebů, la bužník skalní, objevuje další krásy Západního prostoru a na vrcholu Stěny nebes tiše slaví, neboť mu do deníčku lezeckého přibyla již osmdesátá cesta. V **Perštejně** se v tu dobu nejen sluní Hafi s Petrem.
28. 8. **Jetřichovice** – Martinská věž – marný pokus najít kus pevné skály v Jetřichovickém pískovišti. (Květuš, Evík, Tunka a mistr Svinařík, plzeňáci: Venca, Lucka, Elenka, Jindříšek a Lukášek) Blago s Dickem bojují v **Anglickém parčíku**. Při cestě služební odbočil Luboš tak nešťasně, že musel zdolat Fugasův prelud v **Perštejně** aby se dostal zpět k autu. Naštěstí mu Broněk s Bandasčaty pomáhal radou i povzbuzením.
29. 8. **Ostaš** – Ludvik s Petrem Brandlem, Nebíčkem a Vendou (4 cesty) Blagodanič Ještězchlasturozklepanič s Dickem lezou na **Kočce** SZ hranu.
30. 8. **Tisá Modřín** – původně chtěli Svinčo s Blagodanem Zabludičkouseploužičem něco vykamenit (vybouldrovat), ale páč neumějí číst v mapách a vydají se za kdejakým světylkem, tak je bludicka povodila po horách a jen zmokli a posvačili. Nakonec však urvali pěkný nový směr středom plotny na kámen č. 37 v sektoru Buttermilks. Nazvali to King kong 6A.
30. – 31. 8. Hafi s Petrem lezou v **Juře**, Pét'a zahájil hon na desítky a ulovil hned tři v jeden den.
31. 8. Na **Berschlově věži** provádí protrhávku a prořezávku Párek a připravuje věž Blagodaničovi na Horezdar 2015 (ořezání tužky).